

Dit nu mág niet alzoó zijn. Wat onze gemeenten doen, moeten ze doen met klare bewustheid. Dat het hier slechts stoffelijke goederen betreft, doet niets ter zake. Zeer zeker, men moest het standpunt des geloofs geheel verlaten hebben, om ooit bekropen te kunnen worden door de onzinnige gedachte, alsof de levenskracht der kerk in steenen gebouwen of schatten gouds zou schuilen. Engeland's staatskerk getuigt het nogmaals ten overvloede, hoe jammerlijk veeleer de geest des levens door weelderig kerkbezit kan worden uitgedoofd. Neen, voor geld is geen mosterdzaadje des geloofs, geen sprankje van het vuur des Geestes te verwerven; en omgekeerd, waar dat geloof maar ontkiemt, die Geest zijn gloed maar openbaart, heeft het aan geld nooit ontbroken. Maar hoe verre men ook elk denkbeeld van zich werpe, om in het stoffelijke steun voor het geestesleven te zoeken, niettemin heeft de kerk ook over dat aardsche goed rekenschap van haar rentmeesterschap te doen, en blijft op haar de verantwoordelijkheid rusten, ook voor dat aardsche talent dat haar is toebetrouwd. Zeer zeker, een kerk heeft toe te zien, dat ze niet door ongeestelijk gebruik haar kerkgoed verzondige; maar het verspelen door onbedachtzaamheid mag een christelijke kerk evenmin.

De gemeenten ook door dit vluchtig woord tot plichtsbeseft en plichtsbetrachting op te wekken, ziedaar dan ook het eenige doel van dit schrijven. Kort, en zoo we hopen, onpartijdig wilden we den stand der kwestie ook voor den lezer dezer „Stemmen” uiteenzetten, of het ons gelukken mocht ook door den invloed van dit tijdschrift de belangstelling te verlevendigen in zoo uiterst gewichtige zaak.

Het behoeft nauwlijks herinnering, dat men met kerkelijke goederen bedoelt: allereerst onze kerkgebouwen met hun kosterswoningen; voorts het ker-